

UZASADNIENIE

Decyzją z 15 marca 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił G. C. prawa do emerytury pomostowej, gdyż ubezpieczony nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych i przed dniem 1 stycznia 1999 r. nie wykonywał prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych oraz art. 32 i art. 33 ustawy emerytalnej.

W odwołaniu G. C. domagał się przyznania prawa do emerytury pomostowej zarzucając, iż pracował w warunkach szczególnych przez 15 lat.

W dniu ubezpieczony 19 marca 2019 r. ubezpieczony przedstawił organowi rentowemu dodatkowe świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W wyniku ponownej analizy sprawy Oddział ZUS w R. uchylił decyzję z 15 marca 2019 r. i kolejną decyzją z 15 kwietnia 2019 r. ponownie odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury pomostowej, gdy nie udowodnił on 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od tej decyzji ubezpieczony ostatecznie domagał się zaliczenia do pracy w warunkach szczególnych okresu od 1 stycznia 1996 r. do 15 stycznia 1998 r.

w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej Wojewódzkim Szpitalu (...) w R. i w Zakładzie (...), kiedy wykonywał prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych i był narażony na działanie pola elektromagnetycznego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, z przyczyn które stanowiły podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku ustalił, że urodzony (...) r, G. C., w ocenie organu rentowego wykazał okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 36 lat, 9 miesięcy i 19 dni, w tym 13 lat, miesiąc

i 7 dni pracy w warunkach szczególnych (od 1 listopada 1979 r. do 30 września 1980 r., od 1 listopada 1987 r. do 31 grudnia 1995 r., od 1 stycznia 2001 r. do 28 lutego 2001 r., od 11 lipca 2001 r. do 31 grudnia 2001 r., od 1 stycznia 2002 r. do 15 stycznia 2003 r., od 1 marca 2012 r. do 31 grudnia 2012 r. i od 1 września 2014 r. do 30 września 2016 r.).

W dniu 14 lutego 2019 r. złożył wniosek o emeryturę pomostową. Wniosek ten został uzupełniony 19 marca 2019 r. w wyniku czego organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z 15 kwietnia 2019 r.

Do pracy w warunkach szczególnych nie został zaliczony okres pracy od 1 stycznia 1996 r. do 4 kwietnia 2000 r. z uwagi na niewykonywanie takiej pracy stale i w pełnym wymiarze pracy w Samodzielnym Publicznym ZOZ w R.. W dniu 30 września 2016 r. ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy. Obecnie prowadzi działalność gospodarczą.

G. C. od 1 listopada 1979 do 30 września 2016 r. był zatrudniony w Zespole Opieki Zdrowotnej w R. - po reorganizacji powstał Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Wojewódzki Szpital (...).

Od 1 stycznia 1996 r. wszczęto likwidację Zespołów Opieki Zdrowotnej w R. jako formuły organizacyjno-prawnej, w wyniku czego utworzono Zakład (...) w R. i Wojewódzki Szpital (...) w R..

W związku z tym ubezpieczony w spornym okresie od 1 stycznia 1996 r. do 15 stycznia 1998 r. (data zakończenia stosunku pracy w Zakładzie (...)) przez 140 godzin miesięcznie pracował w Wojewódzkim Szpitalu (...)

w R., a 30 godzin pracy miesięcznie miało miejsce w przychodni w Zakładzie (...) w R. (tzw. (...)).

Od 1 stycznia 1996 r. ubezpieczony, po reorganizacji pracodawcy, pracował równocześnie w Szpitalu i w tej samej przychodni, na tym samym sprzęcie, z tym samym personelem co wcześniej. Miał jednak dwóch pracodawców, pozostałe warunki dotychczasowej umowy o pracę pozostały bez zmian. Poradnia (wcześniej przyszpitalna) dalej mieściła się przy ul. (...) w R.. Spowodowało to jednak odpowiednie obniżenie wymiaru czasu pracy w Wojewódzkim Szpitalu (...) w R. do 0,8 etatu, co szpital wykazał w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych i co było powodem niezaliczenia przez ZUS spornego okresu do pracy w warunkach szczególnych z uwagi na brak pełnego wymiaru czasu pracy.

W przychodni ubezpieczony jako chirurg przyjmował pacjentów w poradni chirurgii dziecięcej przez jeden dzień w tygodniu, a po południu wykonywał zabiegi planowe albo nagłe, które nie wymagały znieczulenia ogólnego. Do zabiegów wykorzystywano urządzenia do diatermii i elektrokoagulacji, które generują szkodliwe dla człowieka pole elektromagnetyczne. Ubezpieczony obsługiwał urządzenie (...) z elektrodą czynną. Przeprowadzanie zabiegu wiązało się automatycznie z narażeniem na czynniki szkodliwe. Praca na oddziale szpitalnym była wykonywana przez ubezpieczonego przez pozostałe dni w tygodniu. Ubezpieczony w ramach tej pracy również przyjmował i badał pacjentów, przepisywał leki i wykonywał zabiegi. Nie spędzał całego dnia na sali operacyjnej.

Przed rokiem 1996 ubezpieczony wykonywał taką samą pracę jak w spornym okresie (tj. jeden dzień poradnia przyszpitalna, pozostałe dni oddział szpitalny), a Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Wojewódzki Szpital (...) zaliczył ubezpieczonemu do pracy w warunkach szczególnych okres od 1 listopada 1987 r.

do 31 grudnia 1995 r. uznając, że stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych z Wykazu A Działu XII, poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Zakład pracy w tym samym świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z 15 marca 2019 r. uznał, że ubezpieczony także w okresie od 1 stycznia 1996 r. do 31 grudnia 1998 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych z Wykazu A Działu XII, poz., 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., z tym, że w wymiarze 0,8 etatu.

Razem z ubezpieczonym pracowali świadkowie K. P. i J. P., również od 1 stycznia 1996 r. zatrudnieni w szpitalu i w przychodni przy ul. (...) w R., którzy potwierdzili zasady zatrudniania lekarzy w spornym okresie równocześnie w szpitalu i w przychodni oraz wykonywanie pracy po 1 stycznia 1996 r. w sposób dotychczasowy.

Świadek K. P. otrzymał zaświadczenie o wykonywaniu od 1 stycznia 1996 r. w poradni chirurgii dziecięcej czynności związanych z narażeniem na działanie pola elektromagnetycznego. Świadek G. Z. była zatrudniona jako specjalista ds. BHP stwierdziła, że Sanepid wykonywał regularne pomiary pola elektromagnetycznego w (...).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy wskazał dyspozycje: art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2018 r., poz. 1924) i stwierdził, że ubezpieczony urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r., wiek 60 lat osiągnął w dniu (...) r., posiada wymagany 25-letni okres składkowy i nieskładkowy, przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach i po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy oraz rozwiązał stosunek pracy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie pozostawało ustalenie, czy ubezpieczony spełnia przesłankę do nabycia prawa do emerytury pomostowej w myśl przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, tj. czy legitymuje się 15 latami pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu tej ustawy.

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż ubezpieczony w całym spornym okresie od 1 stycznia 1996 r.

do 15 stycznia 1998 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę

w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych z Wykazu A, Działu XII, poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., pracując równocześnie

w Wojewódzkim Szpitalu (...) w R. i w Zakładzie (...) w R. (tzw. (...)), gdzie nadto narażony był na działanie pola elektromagnetycznego - wykaz A dział XIV, poz.4. Od 1 stycznia 1996 r. nastąpił jedynie formalny podział etatu ubezpieczonego pomiędzy Wojewódzki Szpital (...)

w R. i Zakład (...) w R. (tzw. (...)). Warunki pracy ubezpieczonego w spornym okresie nie uległy żadnej modyfikacji w stosunku do pracy dotychczas wykonywanej. Powyższe wynika jednoznacznie z zeznań świadków G. Z. - specjalisty ds. BHP, współpracowników ubezpieczonego K. P. i J. P., wreszcie z zeznań ubezpieczonego i dokumentacji jego akt osobowych.

W ocenie Sądu Okręgowego wykonywanie przez ubezpieczonego pracy przez jeden dzień w tygodniu w paradni przyszpitalnej i w pozostałe dni w tygodniu w szpitalu, spełnia wymóg wykonywania pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w sytuacji, gdy charakter wykonywanej pracy w przychodni i w szpitalu był taki sam. Tym samym ubezpieczony legitymuje się 15 latami pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych.

W związku z tym, że ubezpieczony pierwszy wniosek o emeryturę pomostową złożył 14 lutego 2019 r. i wniosku tego nie wycofał, a jedynie uzupełnił o dodatkową dokumentację 19 marca 2019 r., prawo do emerytury pomostowej przysługuje mu od 1 lutego 2019 r.,

tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, który stanowi, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję z 15 kwietnia 2019 r.

i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej od 1 lutego 2019 r. Ponadto,

z uwagi na brak przedmiotu zaskarżenia odrzucił odwołanie ubezpieczonego od uchylonej przez ZUS decyzji z 15 marca 2019 r. Wreszcie, z odwołaniem się do art.98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015, poz. 1804) zasądził od organu rentowego kwotę na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł organ rentowy, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że ubezpieczony w okresie od 1 stycznia 1996 do 15 stycznia 1998 wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze,

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 ustawy z 19 grudnia 1998 r. o emeryturach pomostowych przez bezzasadne przyjęcie, że odwołujący wykazał 15-letni okres pracy

w szczególnych i tym samym spełnił ustawowe przesłanki do nabycia prawa do emerytury pomostowej wymienione w tym przepisie.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania w całości, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Na uzasadnienie podniósł, że w jego ocenie z zebranej w sprawie dokumentacji nie wynika, aby ubezpieczony w spornym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W szczególności nie sposób przyjąć, aby praca ubezpieczonego w (...) Poradni Chirurgii Dziecięcej przy ul. (...) w R. była pracą

wykonywaną w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych z wykazu A dział XII poz. 2 lub pracą w warunkach narażenia na działania pola elektromagnetycznego z wykazu A dział XIV poz. 4, skoro taki charakter tej pracy nie znajduje jakiegokolwiek potwierdzenia w dokumentacji pracowniczej ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy nie wyjaśnił kwestii charakteru pracy w (...) w R., pomimo, że pracodawca ten nadal istnieje i nie wystawił świadectwa pracy w szczególnych warunkach oraz przyjął w tym zakresie bezkrytycznie zeznania świadków oraz ubezpieczonego.

W tej sytuacji nie sposób przyjąć, że w okresie od 1 stycznia 1996 do 15 stycznia 1998 ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, skoro w WSS nr (...) w R. pracował w tym okresie w niepełnym wymiarze czasu pracy.

Wadliwie ustalona podstawa faktyczna doprowadziła w konsekwencji do naruszenia prawa materialnego tj. art. 4 ustawy z 19 grudnia 1998 r. o emeryturach pomostowych przez bezzasadne przyjęcie, że odwołujący wykazał 15 letni okres pracy w szczególnych i tym samym spełnił ustawowe przesłanki do nabycia prawa do emerytury pomostowej wymienione w tym przepisie, podczas gdy w istocie przesłanki te nie zostały spełnione.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o jej oddalenie jako bezzasadnej i zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania drugoinstancyjnego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podniósł, że co istotne i kluczowe, odwołujący nie stał się pracownikiem (...) Centrum Medyczne Sp. z o.o. w trybie art. 23¹ kp, dlatego też podmiot ten nie stał się jego pracodawcą, nie przejął dokumentacji pracowniczej, a w konsekwencji na bazie akt osobowych, których nie posiadał, nie mógł wystawić zaświadczenia dla odwołującego się co do jego pracy w poradni chirurgii dziecięcej w okresie od 1 stycznia 1996 r. – 31 grudnia 2000 r. Fakt ten wynika z tego że na dzień 31 grudnia 2000 r., odwołujący nie był pracownikiem SPZOZ Zakład (...) w R., który byłby „przekazany” (...) Centrum Medyczne Sp. z o.o.

Akta osobowe odwołującego, skoro nie kontynuował on stosunku pracy w oparciu o art. 23¹ kp u nowego pracodawcy na dzień likwidacji, zostały zdeponowane w organie założycielskim zlikwidowanego Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej, tj. w organach jednostki samorządu terytorialnego Miasta na prawach powiatu R., jako następcy prawnego samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. Ten z kolei, uprawniony do brakowania dokumentacji niebędącej aktami osobowymi zgodnie z przepisami i zgodnie z zaświadczeniem z dnia 26 marca 2019 r. nie mógł wydać stosownego zaświadczenia pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, potwierdzając jedynie okres zatrudnienia i stanowisko - asystent w Poradni Chirurgii Dziecięcej.

Prawidłowo okoliczności powyższe ustalił i zinterpretował Sąd pierwszej instancji.

Skoro formalny dokument (stosowne zaświadczenie) nie mógł zostać pozyskany przez odwołującego z uwagi na brak pracodawcy ze spornego okresu, charakter pracy odwołującego ustalony został w oparciu o spójne, logiczne i zbieżne ze sobą zeznania wszystkich świadków jak i ubezpieczonego.

Należy stwierdzić, że dowody z osobowych źródeł dowodowych - osób od lat współpracujących ze sobą w ramach pracy w tożsamej placówce szpitalnej i przychodni - wyraźnie wykazały, że zmiany z lat 1996-2000, nie polegały na jakiegokolwiek zmianie miejsca, sposobu czy zakresu czynności faktycznych wykonywanych przez lekarzy w ramach ich codziennej „rutyny”. Ich praca przez wszystkie okresy - przed 1996 r., po 1996 r. i po 2000 była wykonywana tak samo, w tych samych pomieszczeniach, na tym samym sprzęcie w takich samych warunkach. Zmiany wprowadzone od 1 stycznia 1996 r. „dzielące” wymiar czasu pracy odwołującego się i świadków (lekarzy chirurgii dziecięcej) miały wyłącznie wymiar formalny - co istotne niezależny od woli lekarzy.

Innymi słowy, co prawidłowo ustalił Sąd pierwszej instancji, w zakresie sposobu, zakresu, miejsca, charakteru, warunków pracy odwołującego czy świadków, w okresie przed 1 stycznia 1996 r. jak i po tej dacie nic się nie zmieniło. Dlatego też słusznie Sąd przyjął,

że w całym okresie zatrudnienia, w jedynie formalnie wyodrębnionej placówce szpitalnej i przychodni, wykonywał takie same prace jak poprzednio, a zatem stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę.

Po drugie zaś i ostatecznie, również bezsporne jest w doktrynie, że skuteczne postawienie w apelacji zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc - a za taki należy uznać sformułowany w apelacji zarzut o rzekomo błędnie poczynionych ustaleniach faktycznych - wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko tak opisany zarzut może być przeciwstawiony uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów.

Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął Sąd, wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez Sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów.

Apelacja w tym zakresie nie podejmuje nawet próby wykazania jakiegokolwiek błędnego wnioskowania Sądu, czy poczynienia przez Sąd pierwszej instancji ustaleń sprzecznych z logiką, czy konkretnym dowodem. Zatem można w świetle apelacji traktować o skutecznym postawieniu zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc, a również z tego powodu apelacja nie może odnieść zamierzonego skutku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja jest uzasadniona.

Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, lecz dokonując ustaleń faktycznych przekroczył granicę wyznaczoną dyspozycją art. 233 § 1 kpc.

Za ustalony należy uznać pogląd orzecznictwa, że sąd ubezpieczeń społecznych w każdym wypadku ma za zadanie wszechstronnie zbadać okoliczności sprawy, a zatem nie tylko co do zarzutów podniesionych przez skarżącego, ale i wziętych pod rozwagę z urzędu. (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 7 marca 2006 r., sygn. akt I UK 195/05, OSNP Nr 3-4 z 2007 r. poz.55, według którego: sąd ubezpieczeń społecznych, przyznając prawo do emerytury, ma obowiązek ustalić wszystkie jej warunki, nawet gdy organ rentowy w decyzji negatywnie ocenił tylko niektóre z nich, bez rozpoznania pozostałych).

Z tego punktu widzenia, niezależnie od tego, na czyją rzecz świadczona praca ubezpieczonego przez jeden dzień w tygodniu w dziecięcej poradni chirurgicznej, poza sporem winno pozostawać, że jej wykonywanie w pozostałe dni tygodnia – w oddziale szpitalnym, odpowiadało poz.2 Działu XII Wykazu A (W służbie zdrowia i opiece społecznej), w której wymieniono: prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych oraz prace lekarzy stomatologów.

Nie powinno również ulegać wątpliwości, że praca ubezpieczonego przez jeden dzień w tygodniu w dziecięcej poradni chirurgicznej, nie była pracą w wymienioną w tej pozycji Działu XII Wykazu A, bowiem w owej poradni G. C. przyjmował dzieci z urazami, wykonując również zabiegi przy użyciu (...), służącego do cięcia i zblizniaia tkanek, nie zaś prace w zespołach operacyjnych dyscyplin zabiegowych, nie należące do zakresu działania poradni.

Z tego punktu widzenia do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie pozostawało, czy praca ubezpieczonego przez jeden dzień w tygodniu w dziecięcej poradni chirurgicznej może być uwzględniona w taki sposób, aby zatrudnienie G. C. w pozostałe dni w tygodniu oddziale szpitalnym wraz z ową pracą stanowiły prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, Załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów

z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 z 1983 r. poz. 43). Co więcej, praca w dziecięcej poradni chirurgicznej winna być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1 cytowanego rozporządzenia).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, skoro pracy w poradni nie można traktować jako odpowiadającej poz.2, Działu XII, Wykazu A, zatem ubezpieczonemu pozostawało wykazanie, że wykonywał wówczas prace narażające na działanie promieniowania jonizującego oraz prace narażające na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia (poz.4, Działu XIV, Wykazu A). Oczywiście, i w tym zakresie obowiązuje reguła cytowanego wyżej § 2 ust.1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r.

Tymczasem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do takich ustaleń. Przeciwnie – według świadka G. Z. (specjalisty ds. bhp – k. 37-37v a.s.) tego typu zabiegi na tym urządzeniu (...) są wykonywane z różną częstotliwością, czasem 1-2 razy dziennie, czasem więcej, ale zdarzało się, że danego dnia ubezpieczony nie robił żadnego zabiegu. Takie zabieg na tym urządzeniu trwa liczony w minutach, na pewno nie w godzinach. Świadek K. P. (lekarz, także zatrudniony w wymiarze 1/5 etatu w poradni dziecięcej k. 37v-38) zeznał, że z (...) korzystali jedynie kiedy był taki wymóg. W poradni ubezpieczony był 1 dzień w tygodniu, mogło się zdarzyć że tego dnia wykonywał takie zabiegi, ale nie jest w stanie powiedzieć ile. Mogły być takie dni, że w ogóle z takiego urządzenia nie korzystał. Natomiast świadek J. P. (lekarz zatrudniony w poradni (2/5) etatu i szpitalu (3/5 etatu, k. 38-38v a.s.) zeznał, że ubezpieczony używał (...) prawie w każdym dniu świadczenia pracy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, wobec powyższego – niezależnie od tego, jakiej treści świadectwa pracy uzyskał ubezpieczony za okresy, w których wykonywał pracę w wyżej opisany sposób – brak podstaw do ustalenia, że jego praca przez jeden dzień w tygodniu w poradni chirurgicznej może być uznana wraz z pracą w pozostałe dni tygodnia, za pracę w warunkach szczególnych, wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. Na przeszkodzie takim ustaleniom stoi okoliczność, że praca w poradni chirurgicznej nie była przez ubezpieczonego wykonywana stale i w pełnym wymiarze w warunkach opisanych w poz. 4, Działu XV, Wykazu A, nie była bowiem stale i w pełnym wymiarze pracą narażającą na działanie promieniowania jonizującego ani też pracą narażającą na działanie pól elektromagnetycznych w zakresie od 0,1 do 300.000 MHz w strefie zagrożenia.

Jak stanowi art.4 pkt 5 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (jedn. tekst Dz. U. z 2018 r. poz.1924), prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który (między innymi): przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Praca ubezpieczonego w poradni chirurgicznej nie jest wymieniona w Załącznikach do ustawy o emeryturach pomostowych. Pozostało zatem odniesienie stanu faktycznego do prac w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach (gdyż jej art. 33 dotyczy osób urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., ubezpieczonych z tytułu działalności twórczej lub artystycznej).

Jak stanowi art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst Dz. U. z 2018 r. poz. 1270): urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Zgodnie z ust. 2 - dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach

o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Natomiast wg ust.4 - wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych – a zatem cytowanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Zatem ubezpieczony nie wykazał, aby - w szczególności w okresie od 1 stycznia 1996 r. do 15 stycznia 1998 r., stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace w warunkach szczególnych, stąd łącznie nie udowodnił 15 lat takiej pracy (§ 4 ust. 1 pkt 3 cytowanego rozporządzenia).

Z tych przyczyn po myśli art. 386 § 1 kpc orzeczono, jak w sentencji.

/-/ SSA G.Pietrzyk-Cyrbus /-/ SSA W.Nowakowski /-/ SSA W.Bzibziak

Sędzia Przewodniczący Sędzia